

ПЕКО ЛАЛИЧИЋ

**ИЗГОВАРАМ
СЕБЕ**

Пеко Лаличић
ИЗГОВАРАМ СЕБЕ
п е с м е

Издавач:
ПЦ - Лаб, Бијело Поље

За издавача:
Слободан Зоран Обрадовић
(slob@t-com.me)

Рецензент:
Ана Хранисављевић

Лектор:
Ана Самарџић

**Корице, илустрације и компјутерска
припрема:**

Васо Обрадовић
(o_vaso@t-com.me)
За илустрацију корица коришћен и портрет аутора
рад Милића од Мачве

Штампа:
Графокартон, Пријепоље

Пласман и дистрибуција:
ПЦ-Лаб, Бијело Поље

Тираж: 500 примерака

ПЕКО ЛАЛИЧИЋ

**ИЗГОВАРАМ
СЕБЕ**

п е с м е

2012.



СЕНИМА ПРЕДАКА



НЕПРЕЖАЉЕНОМ ОЦУ

Вода те звала
извору да те води

ватра те звала
да огрејеш очи

војска те звала
да постројиш птице

а ти Богу
на ноге оде

за цвеће да молиш
да слободно расте

да га не кидају
због боје и имена

да у девојачкој коси
као украс заврши



ИЗГОВАРАМ СЕБЕ



1.

Изникох
крај отворених врата

у шевар ме
и папрат повијаше
бршљаном ме
притезаше
те стремим висинама
на себе ослоњен

у седло бих
да ускочим

са ветровима да се
надмећем
да јездим
горама и водама
да отичем мостовима
песмама
и у њима да пресахнем
бистроок

од љубави

3.

У мноштву света
сам
па себе питам
да ли је битније
како бити
од бити или не бити

учини ми се
да одговор знам
да је у бити
најбитније човек бити
макар био сам

4.

Од јутра до јутра
сусрећем се
са сутоном
који би
у мени да се скрије
да у црно осване сунце
па да ме оваквог није
да ме нема
овако јасног
овако гласног
овако у истину уплетеног

6.

Из дана у дан
до јутра дођох

па кости
и слабости своје
претурам
да спознам зло
у себи

да јутро
осветли белину
испод мојих ноктију

7.

Горим
изнутра горим

себи осветљавам пут
да ме не воде гори

да не изгорим
у њиховом мраку

да путокази остану
док они не згасну

8.

Нису ми надасве важни
ни род
ни Бог

смисао тражим
у добру
и жудим
да ми се мисао вине
до неба оних
чији смисао није ограничен
па да волимо

онако
како то ја чиним

б е з п р е д р а с у д а

9.

Малима велики
великима мали
сам
себе
седлам

и не могу да се
зајашем
и не могу да ме
зајашу

зато ми немир пашу
зато у њему налазе себе
зауздане
оседлане
узјахане

11.

Остадох
сам

свога пса
за разговор молим
а он ми
коску даде

да пронађем себе
да своје не гризем кости

13.

Половина сам човека
друга половина си ти

пола ме поједе дан
пола те изгризе ноћ

остатак је човек у нама
остатак смо ми у њему

заједно смо Венера и Сунце
раздвојени смо само половине

ја – Вага у Стрелцу
ти – Риба у Риби

15.

ИЗГОВАРАМ СЕБЕ

На путу до правог пута
сто пута залутах

сто пута горех
сто пута зебох
сто пута дозивах небо

испод дуге крај пута
на коме толико лутах
изговарам себе

јасно
веома јасно

17.

Има ме
и нема ме

има ме у записима
далеких предака
ватри буђења
цвету спознаје
немиру птица
и њеном замку
од љубичица

има ме много
нема ме довољно

да изговорим себе
начас загледаног
у јато птица
вечитог заточеника
замка љубичица

18.

ПАДОМ СЕ ДИЖЕМ

Падам све ниже

све дубље тоном
у своје дубине

падом се дижем
из истине

на врх је носим
белином да сине

да обелодањује себе
нико да не тоне

22.

СЕБИ У ТРАГ

Остварујем сан

себи у траг
улазим

није ми стран
сутрашњи дан

чвршће газим

сунце ми
сапутник

23.

Испод дуге
чучах дуго

никако да се
дозовем

времену у брк
унесем

светлост
огласим

очима птица
проговорим

као сад
као никад раније

28.

ПЕВАМ СВИТАЊЕ

Певам свитање
пева ме свитање

пој поља поји
дукате докласава

свитање се
у води оглашава

певамо заједно

29.

СВИТАЊУ У СУСРЕТ

– Супрузи Мирјани

Погледом до звезда
свитању у сусрет
наша јасика
искорачила

у корак јој се уплићу
пчеле
цветови
и петлови

и ми
песмом
зоркињом

30.

ИГРА СЕНКИ

Понесе ме игра сенки у Лиму
и дуго узводно води
до Плавског језера и Грнчара
крај којих моја радост
прерасте у риму

у мени оживеше пролећа позната
кад знане птице запеvuшише у лугу
и као злато засијаше ми очи
кад у води угледах дугу

учини ми се да се и вода заталаса
па као некада запевах из свег гласа
и одјекну песма стара
до најудаљенијег струка
шевара

31.

Одгонетам себе
и време

премештам бремене

што ближе ноћи
корак ми краћи
и дубљи

сан пунији
и белји

препознајем се
у јучерашњим ожиљцима
данашњој ведрини
сутрашњој песми

и пева ми се
пева све више

не сметају ми
ни ветрови ни кише
да с брезом поделим сан

да разменим понеку реч
уздах за лепотом
и изразим задовољство
животом

32.

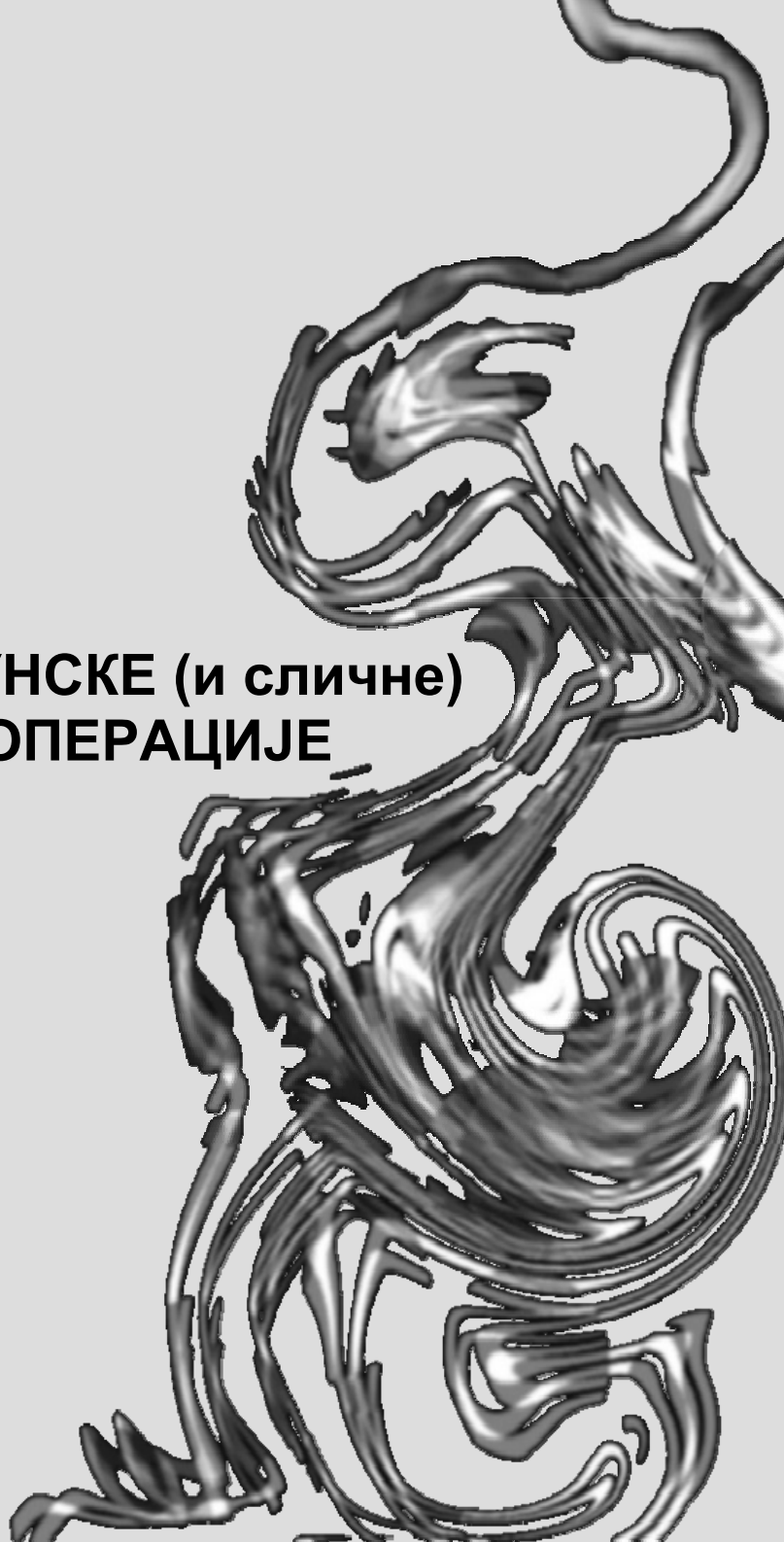
Крепка и бела
место ми заузела
миљеница
бреза

моје
изговара
стихове

изговара себе

и м е н е

РАЧУНСКЕ (и сличне) ОПЕРАЦИЈЕ



САБИРАЊЕ

Сечем високи
храст
бројим годове
не осврћем се

збуњују ме свици
док сабирам
ожиљке
не осврћем се

почињем све
изнова

у зору кад се
узнемире бунари бесмисла
огласим се песмом

ОДУЗИМАЊЕ

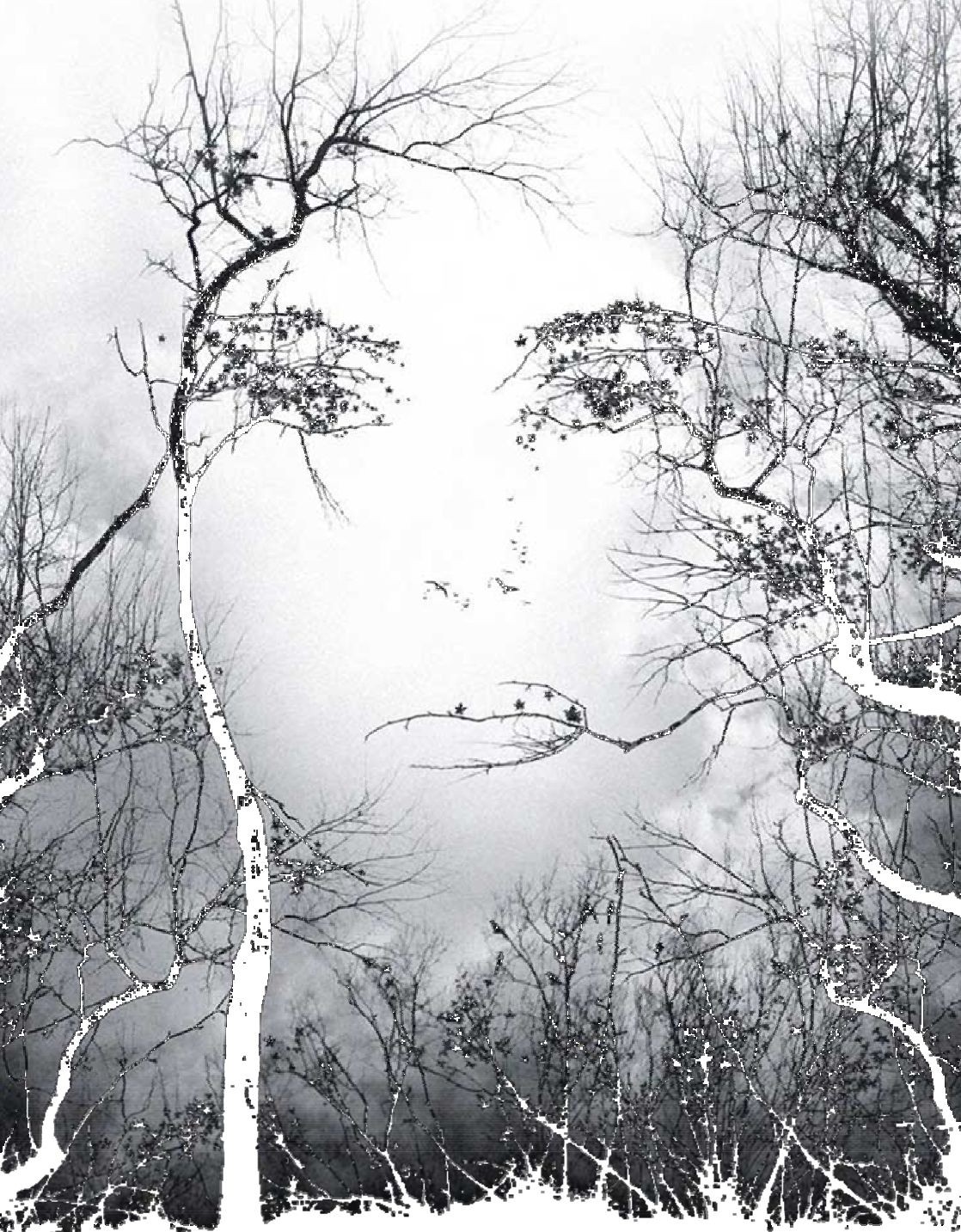
Одузимам дане
одузимају ми дане

оно што ја одузmem
апсолутно је мање
од онога што ми одузму

оно што ми одузму
веће је од онога што бих им дао
а мање од спознаје зла којим ми прете

зато њима дајем коску
себи узимам огледало

да ме дели на безброј одраза



БЕСКРАЈ БУДУЋЕГ

БЕСКРАЈ БУДУЋЕГ

Између нас
и времена
бреме

између времена
и бремена
ми

упечатљиви
печат времена
и бремена

бескрајни
белег
наде

ехо
и вера
будућег

БЕСКРАЈ КРАЈА

Бескрајан
слутим
крај

бескрајем се
обнавља

не познаје
празнину

не признаје
прошлост

траје
у суштини
рађања ума

бескрајан

ничим
ограничен

БУДУЋИ ДАН

Уклесан водом
зрак се
у корену срми

срму времену враћа
кораком јаре

разјарен
слути

беле се кости
у ход уплићу

последњим кикотом
воде исписују дан
бесконачне мисли

ЧЕКА МЕ БУДУЋЕ

Ту сам
где сам

нисам
за велику причу

ни за чекање

чека ме
будуће

видим му лице

у његовој се сенци
беласам

небо
јутра плоди

бескрајно

ДА НЕ ОДОЦНИМ

У мени зора
зору буди

да не одоцним

у мени дан
поваздан гори

да не одоцним

у мени сунце
ноћива

да не одоцним

да ме не пита старост
где ми је била младост

да се не питате и ви – будући

ВАМА, БУДУЋИМ

Ни о коме
ни о чему
никад
лоше

о свему
о свакоме
све најлепше

времену бело
и бео сан о нама
сенкама неба
јучерашњег

на које
ни сенка
не сме да падне

док не постанемо
белези будућег

будућа светлост



ОДЕ ВАТРИ

ПРОТУМАЧИ ПЕСМУ ВАТРЕ

Песмом тумачим ехо звезда
у песми
од живота набујалој
и њом се кунем
и њом се браним
да не раним небо
у твојим очима
да и ти своју пронађеш звезду
у неком
чије је небо јасно распламсало ватру
која ће грејати
да и ти протумачиш песму ватре
у лету птица
које покреће зрно сна
изазвано ехом звезда
и ватром
из твојих очију

ПРЕОБРАЖАВАЊЕ

У реч се
у стих
у песму
преобразих
кад спазих
да сам се у густе шеваре уплео
и у тебе утонуо цео
па горимо као гора
снагом својих извора
и у реч се
у стих
у песму
преобразисмо
ватром којом нас изговара дан
који се лепотом сели
у сан

ИМА МЕ У ВАТРИ

Покушах да схватим
колико ме има у ватри
иза које се
твој лик крије

твој глас ми
огреја лице

благосиљах зрнце наде
које наговести дан
лепши од оног
испред
претходне капије

ОСЕЋАМ

Ја косим облаке
и не дам
да ми побегну звезде
док перу затежем струне
и натапам их
сетом и
вином
да ми батерије пуне
па растем
ко песма
ко младо жито
ко мирисна брда
са којих не видим
даље од носа
јер ми поглед заклања блесак
из твога ока
који ме трује
слуђује
прогања
и мори
па тако вођен
осећам
да ме твоја врела

снаже

дозивају
и прозивају
да им се приклоним
и да се ослоним
на умаласану наду
да ми дан
испуњен
тобом
за педаљ буде виши
да узалуд не косим
облаке
јер ће звезде ноћивати
у твојем крилу

ТИ

Скоком антилопе
собом свесном
и као славуја песмом
у мој дан
као нестваран сан
закорачи

из мене
прозборише врела
и снага се цела
даде ветру
да ме даљини подари

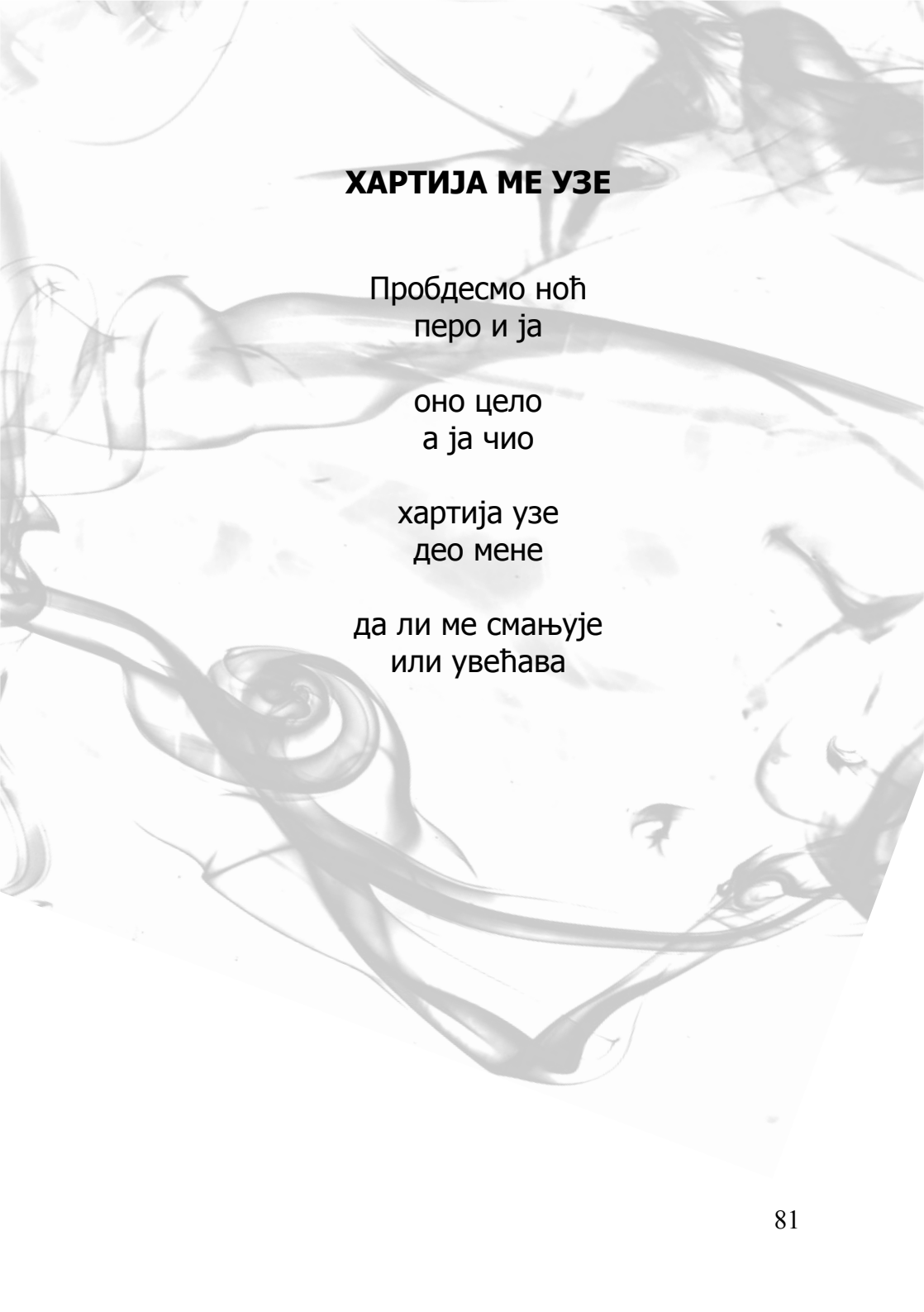
јутро ме росом
са твојих усана
озари
а дан ми у недра
сакри кључ за срећу

усправан и јачи
у ноћ и песму
закорачих

из сна ме пробудише
снівани дах антилопе
и твоја песма



ЗАВРШНА ПЕСМА



ХАРТИЈА МЕ УЗЕ

Пробдесмо ноћ
перо и ја

оно цело
а ја чио

хартуја узе
део мене

да ли ме смањује
или увећава

ПОГОВОР

ИЗГОВАРАМ СЕБЕ, ДОГОРЕВАМ У ВАТРИ, ЉУБИМ БЕСКРАЈ СВЕТА ПОЕТСКОГ

У свету владавине хумане деградације, отуђености људи, мрака и заслепљености израста песник, тај велики и мали, узвишени и приземни човек поетског света стихозбирке *Изговарам себе* књижевника Пека Лаличића. Еманирајућа поезија Пека Лаличића бациће нову светлост на театар човековог битствовања, који је посве апсурдан, *стерилан и очигледно ненаклоњен човеку*. Улоге нису јасно диференциране, сценарио је давно престао да афирмише живот, обесмишљена је егзистенција, самим тим и човеково постојање. Овакву драму, звану живот, треба непрестано оплеменењивати, преусмерити ток збивања од владајуће негације, проистекле из хаотичног поретка и наопаког устројства света, ка афирмацији живота, а песничка збирка *Изговарам себе* управо то и чини – оплемењује свет особеном поетиком те, афирмишући живот, измирује човека са космосом и природом, успостављајући природну равнотежу и давно нарушену хармонију. Но, да би се човек поново сродио са природом, најпре треба да пронађе себе самога, да се позиционира и пронађе своју улогу у овом свету, да се измири са властитом природом, хтењима и могућностима. Својим богатством поетског света, ова збирка исијава особеном космичком енергијом, која ће човека винути у висине, приближити истини и спознаји врховних начела као што су лепота, доброта и љубав.

Свет модерног човека је свет отуђености, човек је у таквом свету искорењен и несхваћен. Субјект овог света бори се са унутрашњом дисхармонијом, самим тим прижељкује и свим силама се труди да успостави баланс,

поремећену равнотежу. На том путу безнађа, без компаса, нашао се очи у очи са највећим страховима проистеклих из сопства. Песник, својеврсни месија, пред вишеструким је задатком – да би вршио своју мисију најпре мора поново да пронађе себе, не би ли дејствовао у овом свету, који треба да оплемењује и благосиља поетском речју, и то је примарни задатак субјекта збирке *Изговарам себе*. Посвећени ритер модерног доба, донкихотовске оријентисаности, истрајности и срчаности, извојеваће коначну победу, тријумф љубави. У борби са ветрењачама модернитета поезија, лепота и доброта, удружене, као дејствујући амалгам свете тријаде, морају да победе! Друкчији исход не би се ни могао замислити нити прихватити. Песник овог поетског света, не би ли досегнуо сушту доброту и спознао свеопшту љубав, свесно и посвећено улази у коштац са стихијом, те се срчано надмеће са ветром јездећи горама и водама, све док, бистроок, у песмама не пресахне од љубави и у име љубави.

Што се тиче композиције ове стихозбирке, она је компонована тако да чини мисону и логичку целину, те је састављена од фрагмената који, удружени, изграђују једну комплексну поетску стварност. Збирка почиње посветном песмом *Непрежаљеном оцу*, која је пролошког карактера, те отвара пут осталим циклусима, којих је укупно четири – *Изговарам себе*, *Рачунске и сличне операције*, *Бескрај будућег* и *Оде ватри*, да би се композициони тоталитет заокружио завршном песмом *Хартија ме узео*. Међутим, сваки фрагмент, будући да је језгровито стабилан, могао би се издвојити из овог композиционог мозаика, што значи и самостално егзистирати. Но, рефлексима циклуси се ипак међусобно допуњују, прожимају, проистичући један из другог, тако да су окупљени око основне идеје, звезде

водиље која је у наслову збирке и у наслову првог, најкомплекснијег циклуса.

Субјект ове збирке је индивидуа, усамљена јединка у *мноштву света*, која тежи истини, самоспознаји, те се налази у непрестаном настојању да одгонета вазда актуелне хамлетовске дилеме (песма бр. 3), која представља замку субјективности (*Нескромна*): *ћутати/ или драгуље откривати/ питање је сад*. Поред ових замки, субјект мора да избегне и објективне, вањске замке *вечитог заточеника/ замка љубичица* (песма бр. 17). Истинољубивост ове песничке збирке, наговештене пролошком песмом *Непрежаљеном оцу*, осенчиће читав овај поетски свет космополитизмом, свеопштом љубављу и човекољубљем пре свега. Песник првог циклуса, у *истину уплетен*, опседнуто хита висинама, борећи се са силама мрака, не би ли дошао до свог циља, тј. не би ли открио истину. Јасно и гласно проповеда истину, коју је тешком муком породило и коју несебично кроз своје песме, као кроз својеврсни медијум, дели са читавим светом. Пун љубави и полета, песник визионар шири проглас, пером и стихом *стасава* и спасава свет, позивајући на борбу до коначне победе, вазнесења духа. Опрезни песник, припремљен на најгоре, следи путоказе на путу до победе, где се бори са силама оностраног, силама таме, које су запоселе човеков свет, како спољашњи, тако и унутрашњи. Невидљивој стихији пркоси, свестан своје смртности, проналази себе и призива јутро, што симболично представља рођење, не само новог дана већ и новог, препорођеног човека, оптимистично и виталистичко стање духа. Са овоземаљске стране *капије*, тј. *врата*, крај којих је изникао, човек на свет гледа, дакле, метафорички речено, не прелази границу. Мотив капије и врата (песма бр. 1 и 2), својом богатом семантиком симболички ће означити границу двају светова – оностраног и овоземаљског.

Каламбурима, различитим лексичким сплетовима, магијом и сугестијом, кроз игру речи, долази се до сазнања да је у *бити најбитније човек бити!* Међутим, да би се дух ревитализовао, период духовне ренесансе подразумева фазичност, раличите етапе кроз које субјект мора проћи не би ли остварио свој циљ! Стога, та борба са силама мрака подразумеваће и уклањање *црног сунца* са неба, коме субјект тежи. Мотив *црног сунца* зрачи парадоксом, ефектом рендгена погађа наш унутарњи свет, циља у саму бит, остављајући вањски свет да почива у тмини, ускраћен за рефлексије (песма бр.4). Ватра у човеку покренуће низ агона, који представљају борбу супротности – мрака и светлости, јутра и сутона, а које су, заправо, директна пројекција борбе двеју страна људске природе, двају лица – добра и зла које човек, својим постањем, носи у себи. У тој борби ЈА побеђује НЕ-ја, светлост побеђује таму, сунце се поново рађа, а са њим се афирмише и *нови свет*, човек поново постаје човек!

(Изговарам себе)

На путу до правог пута
сто пута залутах

сто пута горех
сто пута зебох
сто пута дозивах небо

У вези са мотивом *издизања* из пепела, након краха, јавља се и мотив феникса (*Падом се дижем*). Спознавши и савладавши зло, које сваки смртник носи као клицу у себи, субјект првог циклуса самоспознаје налази смирај у белини јутра и тек тада може реализовати своју песничку мисију, може почети са ширењем своје речи (*Певам свитања*) путем прогласа љубави.

Јединка је коначно позиционирана у овом свету, где је подвучена јасна поларизација нас смртника, који се са

позиције *МИ* боримо са појавним и апстрактним светом, на који можемо и не можемо посредно да утичемо. То је свет оноричких сила, свет сена, успомена које теже да се отргну забораву, и њима припада позиција *ОНИ*. На дну себе субјект проналази сванућа, која су *дотад ђутала* (*Свануће*), те измирује садашњост и прошлост, са смирајем дана ишчекује будућност. Субјект *ускаче* у себе (песма бр. 14) и усаглашено прати ритам воде, гипкоћу стиха, да би укоренио у *себе/ океан плав*. Ослобођен свих предрасуда, смисао постојања песник тражи у доброти, зато је загладан у висине, а мисао је пустио да слободна лебди, да се приближи небу, стопи са космосом који ће наш дух напојити енергијом, а нашим очима открити лице љубави, лепоте. Пространствима ће се пронети глас и песма љубави! Проналази себе у бистрини ока птице, у замку маслачка, у елементима природе (песма бр. 17) и у мноштву персонификација – у фрули двојници (*Кад бих се поново родио*), у анималном претку (песма бр. 11), у брези миљеници, у фигури оца, у облаку ће препознати мајчине црте (*Кад погледам*). Располућени субјект, пре но што састави фрагменте разбијене стварности, мора најпре пронаћи своју изгубљену половину (песма бр. 13), које од рођења, кроз читав живот теже сједињавању, чиме се евоцира мит о Андрогенима.

Располућеност, тежња ка уједињењу, тоталитету, умножавању радости постаће главним предметом другог циклуса *Рачунске и сличне операције*, који је назван по математичким операцијама. Будући да се живот отргао егзактности, успоставивши сопствену, природну логику, готово је немогуће практично применити рачунске операције у посебно егзистенцијалном систему. Све наде, животна хтења ставити на тас и прецизно вагати (*Вагање дана*), праведно поделити љубав и доброту готово је немогуће. Но, песма је чудноват организам – одолева

времену, сабира и одузима године, умножава радости, дели себе на телесно и духовно, па половине поново сједињује, несебично ширећи љубав, наду и веру коју види у будућем, у бескрају.

Поред античке традиције, евоцирања митова, очигледни су утицаји модернистичке и постмодернистичке поезике. Посебан утицај на Лаличићево песништво, које тежи ведринама и висинама, космичкој пуноћи и заокружености, имала је поезика Васка Попе, али и Бранка Миљковића. Наиме, читав четврти циклус *Оде ватри*, који разрађује мотив ватре, смештен је у хераклитовски амбијент. Но, овом циклусу сагоревања претходи циклус *Бескрај будућег*. У ишчекивању *Бескраја будућег*, *МИ*, смртници, нашли смо се између времена и бремена, те оптимистично и са надом гледамо у надолазеће, испуњавамо бескрај надом (*Бескрај наде; Будући дан; Чека ме будуће*). Бескрај је близу, да се наслутити! Сенкама неба јучерашњег језди сенка будућег (*Вама будућима*), фигурација бескраја (*Оглашавајте се будући*):

у мени жуборе
бескрај
и небо

небо – бескрај
бескрај – немир

додир будућег
које оглашава

Најсветлија тачка бескраја можда се налази у нама самим, у нашим ватрама, искрама битка, које догоревају у вечности! Читав четврти циклус *Оде ватри*, као што је већ речено, посвећен је ватри, заљубљености и загледаности субјекта у овај феномен (*Изгорећу заљубљен у ватру*). Баш зато, овај циклус представља својеврсну оду, што

имлицира сам наслов циклуса. Као највиши ступањ духовног прображаја, самообнове, издваја се континуирано сагоревање (*Преображавање; Има ме у ватри*). Најсветлија тачка можда јесте љубав, која нас може одвести до бескраја! Овај циклус завршава се победом витализма, непрестаним обнављањем и крепљењем духа песмом, вином, љубављу (*Осећам; Ти; Најсветлија тачка*). Коначна победа љубави заокружиће се песмом *Хартија ме узео*, завршном песмом песничке збирке *Изговарам себе*, песника Пека Лаличића, који је, створивши овакав песнички свет, омогућио поезији да сама изговори себе, односно, да изговори љубав! На тај начин створена је посебна симболичка и лексичка еквивалентност – поезија постаје синоним за љубав, а љубав за поезију!

У Смедереву, 12. 4. 2012. год.

Ана Хранисављевић,
дипл. филолог србиста
и књижевник



ПОДАЦИ О ПИСЦУ

Пеко Лаличић је рођен у црногорској вароши Гусиње 29. септембра 1944. године. Осмогодишњу школу је завршио у родном месту, Геодетску техничку у Београду, Вишу управну школу и Факултет политичких наука у Загребу и мастер студије стратешког менаџмента, Лондон-Бор.

Радио је као геометар, правник, први директор Дома омладине Мајданпек, први директор Културно образовног центра Мајданпек, секретар Већа Савеза синдиката општине Мајданпек, координатор за кадрове и координатор за системске послове у Руднику бакра Мајданпек.

Поезију, афоризме и прозу објављује у бројним књижевним листовима и часописима и електронским и штампаним медијима.

Заступљен је у бројним антологијама, зборницима, алманасима и заједничким књигама.

Објавио је следеће књиге:

- Исклизавање из сна – поезија, (на румунском), 1993,
- Мирис сенки свуда – поезија, 1995,
- Запис о лепоти – поезија, 1995,
- Распевани азбучник – поезија за најмлађе, 1999,
- Вртоглавице ума – афоризмима, 2007;
- Бели лавиринт – роман, 2010. и
- Крива огледала – афоризми, 2011.

Превођен је на енглески, руски, румунски, бугарски, словеначки и македонски језик.

За своје стваралаштво је награђиван и похваљиван на домаћим и међународним књижевним конкурсима.

Члан је Удружења књижевника Србије.

Живи и ствара у Мајданпеку.

САДРЖАЈ

СЕНИМА ПРЕДАКА

Непрежаљеном оцу.....	7
-----------------------	---

ИЗГОВАРАМ СЕБЕ

1. (Изнихох ...)	11
2. (Иза мене капије)	12
3. (У мноштву света)	13
4. (Од јутра до јутра)	14
5. (Два корака од сна)	15
6. (Из дана у дан)	16
7. (Горим ...)	17
8. (Нису ми надасве важни)	18
9. (Малима велики)	19
10. (Опроштај тражим)	20
11. (Остадох сам)	21
12. (Течем...)	22
13. (Половина сам)	23
14. (Дозван собом)	24
15. Изговарам себе	25
16. Нескромна	26
17. (Има ме и нема ме)	27
18. Падом се дижем	28
19. (Има нечег чудног)	29
20. На раскрсници	30
21. Праг	31
22. Себи у траг	32
23. (Испод дуге)	33
24. Препознајем се у теби оче	34
25. Кад погледам	35
26. (Дорастао себи)	36
27. Ћутање	37
28. Певам свитање	38
29. Свитању у сусрет	39
30. Игра сенки	40
31. (Одгонетам себе)	41
32. (Крепка и бела)	42
33. Моје име	43
34. Кад бих се поново родио	44

РАЧУНСКЕ ОПЕРАЦИЈЕ

Сабирање.....	47
Одузимање.....	48
Множење.....	49
Дељење.....	50
Вагање дана.....	51

БЕСКРАЈ БУДУЋЕГ

Бескрај будућег.....	55
Бескрај краја.....	56
Будући дан.....	57
Бескрај наде.....	58
Чека ме будуће.....	59
Догоревам будући.....	60
Да не одоцним.....	61
Вама будућим.....	62
Оглашавају се будући.....	63

ОДЕ ВАТРИ

Протумачи песму ватре.....	67
Ода ватри.....	68
Изгорећу заљубљен у ватру.....	69
Ватра у осами.....	70
Преображавање.....	71
Има ме у ватри.....	72
Осећам.....	73
Ти.....	75
Најсветлија тачка.....	76

ЗАВРШНА ПЕСМА

Хартија ме узео.....	81
----------------------	----

ПОГОВОР

Ана Хранисављевић – Изговарам себе, догоревам у ватри, љубим бескрај света поетског.....	85
Подаци о писцу.....	92
Садржај.....	93